

съвсемъ недружелюбно посрѣщане въ града на своя прадѣдо, славния нѣкога царь Давида, можеше да потвърди най-добре Иосифъ, който стоеше сега — тихо и съ нѣкакво неземно примирение, отразено на старческото му лице, почти на края на дългитѣ редици.

Затова пъкъ други, стари и млади, боязливо или явно роптаеха, стискаха гнѣвно юмруци, въздишаха или мрачно мълчеха. Но почти всички избѣгваха да гледатъ издигащата се високо предъ стария градски домъ статуя на Августа. Тѣ бѣха измжчени, но горди, защото имаше една надежда, която сгрѣваше душитѣ имъ — надеждата за близкото идване на Спасителя.. Затова време много отдавна пишеха и свещенитѣ имъ книги.

А нѣкой тъкмо сега вече разказваха за много чудни нѣща, станали тая нощъ надъ Витлеемъ. Така единъ витлеемецъ бѣше загатналъ:

— Както бѣхме — и азъ, и жена ми, и синоветѣ ми, и моитѣ гости отъ Галилея и Идумея — събрали всички на горницата за молитва, късно презъ нощта изведнажъ чудна свѣтлина, по-силна и отъ слънчевата, се разлѣ върху цѣлата витлеемска долина. Следъ това всички чухме съ ушитѣ си чудни звуци и пѣсни да изпълватъ въздуха между небето и земята, каквото едва ли и нашиятъ славенъ царь Давидъ тѣй сладко е пѣлъ и изтръгвалъ отъ арфата си, когато е пасѣлъ като момче Иесеевитѣ стада по това поле.

— Наистина, така бѣше — потвърдиха съ радостно вълнение въ гласа и съ тихъ блѣсъкъ въ очитѣ нѣколцина пастири отъ града, застанали сжщо въ една недалечна редица. — Презъ тая нощъ — продължи най-стариятъ отъ тѣхъ — ние пъкъ бѣхме на полето при стадата си, когато изведнажъ силна свѣтлина, сякашъ звезда се бѣ запалила, огрѣ земята; после ние, още повече изплашени, чухме никога досега нечувани неземни пѣсни и шумъ отъ криле. Тогава предъ насъ застана чудно хубавъ младъ мжжъ, който ни каза: